

Константин Величков

IV. Спомен

Сега, кога се като дим пръсна
снят на моите младите години,
кога в гърдите – мрачна глъбина –
тъги бушуват и сърцето стине,

кога по пътя роза не цъфти
и ходя из прахът на светли страсти,
аз с сълзи спомням онуй тихо щастъе,
което обещавахе ми ти.

мен гордост глупа пълнеше сърцето,
обърнах сляпо гръб на своята чест.
За мойто упоение проклето

не стигна ли ме справедлива мест
и мога ли безгрешно от небето
да се оплаквам, дето съм злочест?

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Публикация

К. Величков. Съчинения в пет тома. Подбор и редакция: Илия Тодоров. Български писател, С. 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6385>]